

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1667/2020
21.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Драган Паровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1116/19 од 07.11.2019. године, у седници одржаној 21.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1116/19 од 07.11.2019. године у преиначујућем делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 67/18 од 31.10.2018. године, ставом првим изреке тужена је обавезана да тужиљи исплати на име накнаде материјалне штете за умањење вредности возила, односно за разлику вредности возила од дана одузимања возила 23.06.2006. године до дана враћања возила 27.10.2016. године износ од 447.800,00 динара са законском затезном каматом од 12.09.2018. године као дана вештачења до исплате и на име накнаде материјалне штете реалну вредност поправки и довођења возила у стање у моменту одузимања износ од 52.200,00 динара са законском затезном каматом од 10.12.2016. године до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.600,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1116/19 од 07.11.2019. године, жалба тужене је делимично усвојена, а делимично одбијена и првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен тужбени захтев у делу којим је тужиља тражила накнаду материјалне штете због умањења вредности возила, односно за разлику вредности возила од дана његовог одузимања 23.06.2006. године до дана његовог враћања 27.10.2016. године у износу од 447.800,00 динара са законском затезном каматом од дана вештачења 12.09.2018. године до исплате и одређено је да свака странка сноси своје трошкове првостепеног поступка. У преосталом делу првостепена

пресуда потврђена, а захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен.

Против преиначујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиле дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), испитао је побијану пресуду на основу члана 408. тог закона и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужили је 23.06.2006. године од стране радника СУП Сремска Митровица одузето половно путничко возило марке „Peugeot“, (година производње 2003.) са пређених 130.000 километара. Разлог одузимања возила је вођење кривичног поступка против лица од кога је тужила купила возило 2005. године, у ком поступку је то лице ослобођено оптужбе. Тужили је возило враћено 27.10.2016. године. У тренутку одузимања возило је било у исправном стању и тужила га је користила за потребе радње коју држи, док у тренутку враћања није било у возном стању. Разлика вредности возила у моменту одузимања и моменту враћања је 514.633,00 динара, односно 4.344 евра према вредности евра на дан вештачења (118,4703 евра за 1 динар). Трошкови замене делова и шлепања проузроковани стајањем возила (за које постоје фискални рачуни) износе 52.200,00 динара, односно 424 евра према вредности евра на дан вештачења 10.12.2016. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев налазећи да је тужена у обавези да тужили накнади материјалну штету у траженом износу, на основу члана 172. став 1. у вези члана 189. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд је делимично преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за износ који представља умањење вредности возила, односно разлику вредности возила од дана одузимања до дана враћања, налазећи да тужена није у обавези да тужили накнади штету у висини утврђене временске амортизације која би наступила по редовном току ствари, а тужила није доказала штету услед евентуално већег процента амортизације због неодговарајућег чувања возила. Првостепена пресуда је потврђена у делу којим је тужили досуђена накнада трошкова довођења возила у возно стање, као стварна штету коју је претрпела услед неправилног рада органа тужене на основу члана 172. ЗОО.

По оцени Врховног касационог суда становиште другостепеног суда у ревизијом побијаном делу одлуке засновано је на правилној примени материјалног права.

По члану 172. став 1. Закона о облигационим односима (ЗОО), правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Штета је умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист) по члану 155. наведеног закона. Оштећени има право како на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле користи, с тим што се при оцени висине измакле користи узима у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спреченом штетниковом радњом или пропуштањем (члан 189. став 1. и 2. ЗОО).

Да би тужилња имала право на накнаду штете потребно је да је штета настала као последица противправности, односно незаконитог или неправилног рада што значи да би оштећени остварио право на накнаду штете од правног лица по правилима о одговорности за другог у обавези је да докаже поред општих услова за грађанско-правну одговорност (узрочна веза и штета), да је штета причињена незаконитим односно неправилним радом органа правног лица у вршењу својих функција.

У конкретном случају тужилњи је досуђена накнада штете у висини вредности извршених поправки, односно довођења возила у возно стање након враћања, с обзиром да је вештачењем утврђено шта је од делова возила могло бити оштећено у временском периоду од 10 година и 4 месеца, односно на које делове возила је могао имати утицај овај временски период (без обзира на некоришћење возила), па је вредност поправки ради довођења возила у возно стање утврђена у износу од 52.200,00 динара. Тужилња је поред тога тражила и накнаду штете у висини умањене вредности возила, односно разлике вредности возила на дан одузимања и вредности на дан враћања, до које би дошло и по редовном току ствари (временска амортизација). Правилно је становиште другостепеног суда да та врста штете није у узрочно последичној вези са поступањем органа тужене у вршењу својих функција (члан 172. став 1. ЗОО), па су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права и праву тужилње на накнаду штете због губитка вредности возила по основу редовне амортизације.

Висина и обим накнаде штете зависе од чињеничног стања у сваком конкретном случају, па су без утицаја наводи ревизије којима се указује на правноснажну пресуду донету у другом поступку поводом захтева за накнаду штете због одузимања возила, чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање што није дозвољен ревизијски разлог по члану 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

